

sig indenfor Grændserne af sin Myndighed efter § 5, ikke, saaledes som Rettens Afgjørelse, skal være endelig, men kun betragtes som foreløbig, saaledes at begge Parter maae være berettigede til ved Hjemkomsten at faae Spørgsmaalet, om Kjendelsen endelig skal ophæves eller oprettholdes, afgjort ved vedkommende Domstol. Kommer da Domstolen til det Resultat, at Kjendelsen ikke burde have været ophævet af Consulen, maa Formodningen med Hensyn til Spørgsmaalet, om Straffen er paalagt uden tilstrækkelig Grund eller ei, være imod den Paagældende af Mandskabet.

ad § 10.

Det er klart, at hverken Skipper eller Nleder bør kunne have Fordeel af, at der anvendes Bødestraffe. De efter § 5 dicterede Bøder ere derfor ikke foreslaaede tillagte de nævnte Personer, men velgjørende Stiftelser, der bestaae til Fordeel for Solfolk. Man har ikke indskrænket sig til at nævne Stiftelsen Bombebøssen alene; da denne nemlig kun vedkommer Kjøbenhavn, taler allerede denne Omstændighed imod, at de fra hele Landet indkommende Bøder udelukkende skulde tilfalde samme. Det er derhos meget muligt, at lignende Stiftelser i Tidens Løb kunne blive oprettede andre Steder, og der vil da ved den i Paragraphen indfattede Bestemmelse om, at de omhandlede Bøder kunne tilfalde, foruden Bombebøssen, andre lignende velgjørende Stiftelser efter Indenrigsministeriets nærmere Bestemmelse, være aabnet Udgang til ad administrativt Veie at lade ogsaa disse erholde Andeel i Bøderne. De Bøder, som efter Udkastets § 7 blive at idømme ved Retten, formenes derimod ikke at burde tillægges slige private Indretninger.

ad § 12.

Ved de nuværende løse Vidnesbyrd, som naar de begjæres, gives Skibsfolk om deres Forhold i Tjenesten, bliver det muligt for de Paagældende at tilbageholde de mindre gode og kun benytte de bedre. Saadanne Attester

forkomme derhos saa let, at et Foregivende herom ikke har Sandsynligheden imod sig. Naar det imidlertid forekrives, at deslige Vidnesbyrd for de Solfolks Vedkommende, der have og ifølge Lovgivningen skulle have Solfartsbøger, kun maae meddeles de Paagældende i disse Bøger, have de kun Valget imellem enten at fremvise alle deres Vidnesbyrd eller intet. Den i Paragraphen givne Forfkrift forventes da at ville have til Følge, at ordenlige Solfolk omhyggelig ville bevare disse Bøger, og at Skipperne med Føie ville kunne vrage de Folk, som ikke ved Solfartsbøger kunne godtgjøre, hvorledes de tidligere have faret. Ligesom man imidlertid har anset det for en Selvfølge, at der ikke bør paalægges Solfolk nogen Tvang til at lade deres Solfartsbøger paategne af Skipperen, saaledes har man fundet det rigtigst ikke at gjøre dette til Pligt for andre Solfolk end dem, hvem det ifølge den gjældende Lovgivning, jfr. Børnepligtsloven af 2den Marts 1861 § 45, sammenholdt med Beskjendtgj. 15de August 1862 i Slutningen, paahviler at være forsynede med Solfartsbøger.

Medens det for Sammenhængens Skyld er fundet rettest i 1ste Afsnit af Udkastet at indfætte Bestemmelserne om den Straf, hvormed de Forseelser, for hvilke Skipperen ifølge § 5 kan anvende Disciplinairstraf, kunne belægges ved Domstolene, samt om den processuelle Behandling, Sager i Anledning af disse Forseelser skulle undergives, handler 2det Afsnit om egentlige Forbrydelser, begaaede af Solfolk, hvilke falde i 2 Klasser, nemlig dels de for Solfolk særegne Forbrydelser, for hvilke der bør gives særlige Straffebestemmelser — til hvilken Klasse man har anset det rigtigst at hense: Rømnings fra et Skib, Mytteri, Opsætighed o. desl. imod Skipperen eller anden paa Skibet Befalende —, dels de Forbrydelser, hvilke der, uagtet de begaaes af Solfolk ombord paa Skibet eller under deres Tjenesteforhold, ikke er Anledning til at belægge med anden Straf end